

Книга Даниїла — номер сімдесят два

*Пророче поєднання: від поділу Стародавнього Ізраїлю до кінця
Сполучених Штатів*

Jeff Pippenger
2024-02-05

Свідчення про повстання Єровоама є також історією поділу давнього Ізраїлю на два царства. Північне царство, що складалося з десяти племен, називалося Ізраїлем, або інколи Єфремом, а південне царство — Юдеєю. За часів Єзекіїла царство вже багато років існувало як два царства, і в тридцять сьомому розділі Єзекіїль отримав пророцтво, яке вказувало, що ці два царства знову стануть одним народом. Це пророцтво було виконане на початку історії звіра із землі (Сполучених Штатів) і виконується востаннє під кінець існування Сполучених Штатів, бо Ісус завжди ілюструє кінець чогось його початком.

Повстання Єровоама в той час, коли Ізраїль був поділений на два царства, відображає повстання на початку Сполучених Штатів, а також у кінці Сполучених Штатів. Повстання на початку та в кінці Сполучених Штатів включає об'єднання двох царств. Вісімнадцятий розділ Об'явлення, як це неодноразово цитовано з творів сестри Вайт у цих статтях, представляє два заклики до церков. Два народи, які об'єднуються в годину кризи недільного закону, — це сто сорок чотири тисячі та інша Божа отара, яка ще перебуває у Вавилоні.

Два народи, які були поєднані в історії міллеритів, — Юда та Єфраїм. Вони були поєднані, коли окремі періоди гніву проти двох царств відповідно завершилися в 1798 році, а потім у 1844 році. Слово "moreover" у тридцять сьомому розділі Єзекіїла дозволяє нам бути певними щодо цього застосування. Слово "moreover" означає розмістити повідомлення, яке йде після "moreover", над повідомленням, що передувало слову "moreover".

І знову було мені слово Господнє, кажучи: А ти, сину людський, візьми собі одну палицю й напиши на ній: Юді та синам Ізраїля, приятелям його; потім візьми другу палицю й напиши на ній: Йосипові, палиця Єфрема, і всьому домові Ізраїля, приятелям його; і з'єднай їх одну з одною в одну палицю, і вони стануть одним у руці твоїй.
Єзекіїля 37:15-17.

Єзекіїль застосовує пророчий принцип «повторення і розширення», коли він каже: «крім того». Єзекіїлю належить взяти дві палиці, одну для Юди і одну для Єфрема, і пророцтво, проілюстроване цими двома палицями, накласти поверх попереднього пророцтва. Попередня пророча ілюстрація почалася у першому вірші, коли Єзекіїла було перенесено до долини мертвих сухих кісток.

Рука Господня була на мені, і вивів мене в Дусі Господньому, і поставив мене посеред долини, що була повна кісток, і провів мене поміж ними кругом; і ось, дуже багато їх було на поверхні долини, і ось вони були вельми сухі. І сказав він мені: Сину людський, чи можуть ожити ці кістки? І відповів я: О Господи Боже, Ти знаєш. І знову сказав він

мені: Пророкуй над цими кістками і скажи їм: Сухі кістки, слухайте слово Господнє. Так говорить Господь Бог до цих кісток: Ось Я вкладу в вас дихання, і ви оживете; і накладу на вас жили, і вирощу на вас тіло, і покрию вас шкірою, і дам у вас дихання, і ви оживете; і пізнаєте, що Я Господь. І я пророкував, як було мені наказано; і як я пророкував, стався шум, і ось потрясіння, і кістки зійшлися разом, кістка до своєї кістки. І бачу: на них з'явилися жили, і вирросло на них тіло, і зверху покрила їх шкіра; але дихання в них не було. Тоді сказав він мені: Пророкуй вітрові, пророкуй, сину людський, і скажи вітрові: Так говорить Господь Бог: Прийди з чотирьох вітрів, о подиху, і подихни на цих убитих, щоб вони ожили. І я пророкував, як він мені наказав, і дихання ввійшло в них, і вони ожили та стали на ноги свої — військо вельми велике. І сказав він мені: Сину людський, ці кістки — увесь дім Ізраїлів; ось вони кажуть: Наші кістки висохли, і наша надія загинула; ми відтяти. Тому пророкуй і скажи їм: Так говорить Господь Бог: Ось, народе Мій, Я відкрию ваші гроби і виведу вас із ваших гробів, і введу вас до землі Ізраїлевої. І пізнаєте, що Я Господь, коли відкрию ваші гроби, народе Мій, і виведу вас із ваших гробів, і дам у вас Духа Мого, і ви оживете, і оселю вас у вашій землі; тоді пізнаєте, що Я, Господь, сказав це і вчинив, — говорить Господь. Єзекіїля 37:1–14.

Від самого початку цих статей ми показали, що долина мертвих кісток представляє Божий народ в останні дні, і що звістка чотирьох вітрів, яка підводить їх на ноги як могутнє військо, є звісткою Опівнічного Кличу, що ототожнює іслам із третім горем. Сестра Вайт ототожнює кістки з Божим народом.

"Я відкладаю перо і підношу свою душу в молитві, щоб Господь подихнув на свій народ, що відступив, який подібний до сухих кісток, щоб вони ожили." Бюлетень Генеральної Конференції, 4 лютого 1893 р.

Ми показали в попередніх статтях, що пророче послання, яке вказувало на 18 липня 2020 року, було помилковим, і що хибне проголошення позначило настання першого розчарування та часу зволікання в притчі про десять дів. Хоч у міллеритський період проголошення часу було законним, після 1844 року ніколи більше не мало бути послання, прив'язане до часу. Коли Future for America проголосили дату 18 липня 2020 року, вони відкотилися назад до історії, коли проголошення часу було прийнятним, і, зробивши це, згрішили, і їх було вбито на вулиці великого міста з одинадцятого розділу Об'явлення. Мертві на вулиці, вони тоді мали бути воскресені, як і двоє свідків після трьох із половиною днів.

Сухим кісткам потрібно, щоб на них подихнув Святий Дух Божий, щоб вони почали діяти, ніби завдяки воскресінню з мертвих. Bible Training School, 1 грудня 1903 р.

У попередніх статтях ми показали, що звістка про чотири вітри, яка воскрешає двох свідків, є звісткою про іслам третього горя, і що ця звістка є звісткою опівнічного крику останніх днів. Єзекіїль каже: «до того ж», і цим зазначає, що під час історії, яка ілюструє проголошення опівнічного крику, два жезли, один представлений як Єфраїм, а інший як Юда, мали бути поєднані та стати одним народом. Притча про десять дів здійснюється в

останні дні «до букви», як вона здійснилася в міллеритській історії. У період, коли опівнічний крик здійснився в міллеритській історії, і знову при здійсненні подій останніх днів, «два жезли» були і будуть поєднані.

Дві палиці символізували північне царство (Єфрем) і південне царство (Юда) стародавнього Ізраїлю. Ми також показали, що Вільям Міллер був прообразом Іллі, і що під час трьох із половиною років посухи Ілля пішов до вдови із Зарефату.

І було до нього слово Господнє, говорячи: Устань, іди до Сарепти, що належить Сидону, і живи там; ось Я повелів там жінці-вдові годувати тебе. І він устав і пішов до Сарепти. І коли прийшов до брами міста, аж ось там жінка-вдова збирала хмиз; і він кликнув до неї та сказав: Принеси мені, прошу тебе, трохи води в посудині, щоб я напився. І коли вона пішла принести, він кликнув до неї й сказав: Принеси мені, прошу тебе, шматок хліба в твоїй руці. А вона сказала: Як живе Господь, Бог твій, нема в мене коржа, тільки пригорща борошна в діжці та трохи оливи в глечику; і ось я збираю два полінця, щоб піти й приготувати це для себе та для мого сина, і ми з'їмо це — та й помремо. І сказав їй Ілля: Не бійся; піди, зроби, як ти сказала; тільки спочатку зроби з цього для мене невеликий корж і принеси мені, а потім зробиш для себе та для свого сина. Бо так говорить Господь, Бог Ізраїлів: Діжка з борошном не спорожніє, і глечик з оливою не переведеться аж до дня, коли Господь пошле дощ на землю. І вона пішла та зробила за словом Іллі; і вона, і він, і її дім їли багато днів. 1 Царів 17:8-15.

«Багато днів» у цьому уривку — це три з половиною роки, протягом яких Ахав шукав Іллю, які символізували тисячу двісті шістьдесят років папських переслідувань. Щодо «багатьох днів» папських переслідувань Ісус сказав:

І якби ті дні не були скорочені, то не спаслася б жодна плоть; але заради вибраних ті дні будуть скорочені. Матвія 24:22.

Сестра Вайт прямо ототожнює вислів Ісуса «ті дні» з періодом папських переслідувань.

Переслідування церкви не тривало протягом усього періоду 1260 років. Бог у Своему милосерді до Свого народу скоротив час їхнього вогняного випробування. Передвіщаючи «велику скорботу», що спіткає церкву, Спаситель сказав: «І коли б ті дні не були вкорочені, не спаслася б ніяка плоть; але заради вибраних ті дні будуть вкорочені». Матвія 24:22. Під впливом Реформації переслідуванню було покладено край до 1798 року. Велика боротьба, 266, 267.

«Багато днів», протягом яких Іллю утримувала вдова, були також тими «багатьма днями» папських переслідувань, названими Даниїлом.

І розумні серед народу навчать багатьох; але вони падатимуть від меча, і від полум'я, від полону та від грабунку, багато днів. А коли вони падатимуть, їм буде надано невелику допомогу; але багато хто пристане до них з лестощами. І дехто з розумних упаде, щоб випробувати їх, і очистити, і вибілити аж до часу кінця, бо це ще до призначеного часу. Даниїла 11:33–35.

«Час кінця», який у віршах також названо «призначеним часом», настав у 1798 році й позначив кінець папських переслідувань, як це було прообразно показано часом Іллі з вдовою із Сарепти. У тій історії вдова, що представляла незаміжню церкву, була ототожнена з церквою в пустелі у дванадцятому розділі книги Об'явлення. Вона збирала дві палиці, не одну палицю і не десять палиць, а дві палиці. Єзекіїлю було велено взяти дві палиці: одну для північного царства Ізраїля і одну для південного царства Ізраїля, і з'єднати їх разом, щоб вони стали однією палицею. Обидва ці царства були розсіяні протягом двох тисяч п'ятисот двадцяти років, але Божа обітниця полягала в тому, що Він їх збере. Жінка збирала дві палиці, які мали бути поєднані, і робила це «аж до того дня, коли Господь пошле дощ на землю».

День, коли Господь послав «дощ», позначав Опівнічний крик міллеритської історії, що досяг свого завершення 22 жовтня 1844 року, коли Посланник Завіту раптово прийшов до храму, який Він зводив з 1798 року (кінець першого обурення) аж до 22 жовтня 1844 року (кінець останнього обурення). У той період послання Опівнічного крику, представлене в образі долини кісток у Єзекіїля, сповнилося, коли дві палиці північного та південного царств були з'єднані, щоб утворити один народ з одним царем, бо 22 жовтня 1844 року Христос став перед Отцем і прийняв царство.

«Прихід Христа як нашого первосвященника до Святого Святих для очищення святилища, показаний у Даниїла 8:14; прихід Сина Людського до Давнього днями, як подано в Даниїла 7:13; і прихід Господа до Свого храму, передвіщений Малахією, є описами однієї й тієї самої події; і це також представлено приходом Нареченого на весілля, описаним Христом у притчі про десять дів, у Матвія 25». Велика боротьба, 426.

Христос прийняв царство 22 жовтня 1844 року, як зазначено в книзі Даниїла.

Я бачив у нічних видіннях, і ось один, подібний до Сина Людського, йшов з хмарами небесними, і прийшов до Давнього днями, і його підвели перед ним. І було дано йому владу, славу та царство, щоб усі народи, племена та мови служили йому: його влада — вічна влада, що не мине, а його царство — те, що не буде зруйноване. Даниїла 7:13, 14.

Коли дві палиці Єзекіїля з'єднані разом, вони мають над собою одного царя.

І Давид, раб Мій, буде царем над ними; і всі вони матимуть одного пастиря: вони ходитимуть у Моїх заповідях, і берегтимуть Мої постанови та виконуватимуть їх. І житимуть у землі, яку Я дав Якову, рабові Моєму, де жили ваші батьки; і житимуть на ній вони, і їхні діти, і діти їхніх дітей повіки; і Давид, раб Мій, буде їхнім князем повіки. Єзекіїля 37:24, 25.

Усі пророки згодні між собою, а цар Давид — це Христос, який став перед Отцем 22 жовтня 1844 року і одержав царство, зібране з двох жезлів Ізраїля (північного царства) і Юди (південного царства). Розсіяння двох царств закінчилося протягом сорока шести років, з 1798 по 1844 рік, коли Христос відновив храм, що був спустошений і потоптаний. Коли Він відновив храм, тоді раптово прийшов до Свого храму як Посланець Заповіту, на виконання третього розділу Малахії. Єзекіїль погоджується з цим фактом, бо всі пророки згодні між

собою.

А Давид, раб Мій, буде царем над ними; і всі вони матимуть одного пастиря: вони також будуть ходити в Моїх постановах, і додержуватися Моїх уставів, і виконувати їх. І вони житимуть у землі, яку Я дав Якову, рабові Моєму, в якій жили ваші батьки; і вони житимуть у ній — вони, і їхні діти, і діти їхніх дітей — навіки; а раб Мій Давид буде їхнім князем навіки. І ще укладу з ними заповіт миру; він буде з ними вічним заповітом; і утверджу їх, і розмножу їх, і поставлю Мою святиню серед них навіки. І Моя скинія також буде з ними: так, Я буду їхнім Богом, а вони будуть Моїм народом. Єзекіїла 37:24-27.

Саме Христос зводить храм.

І скажи йому, кажучи: Так говорить Господь Саваот: Ось Муж, ім'я Йому Паросток; і він виросте зі свого місця та збудує храм Господній. Саме він збудує храм Господній; і він понесе славу, і сяде та правитиме на своєму престолі; і буде священиком на своєму престолі, і рада миру буде між обома ними. А вінці будуть для Хелема, і для Товійї, і для Єдаї, і для Хена, сина Цефанії, на пам'ять у храмі Господньому. І прийдуть ті, що далеко, та будуватимуть у храмі Господньому, і ви пізнаєте, що Господь Саваот послав мене до вас. І це станеться, якщо ви старанно будете слухатися голосу Господа, Бога вашого. Захарія 6:12–15.

Христос — Паросток, і Він сказав, що якщо вони зруйнують Його храм, то Він поставить його за три дні, на що юдеї відповіли, що храм будували сорок шість років.

Тоді відповіли юдеї й сказали Йому: Яке знамення покажеш нам, раз ти робиш це? Відповів Ісус і сказав їм: Зруйнують цей храм, і за три дні Я підніму його. Тоді сказали юдеї: Сорок і шість років будовався цей храм, а Ти його за три дні зведеш? Івана 2:18-20.

Христос у цьому уривку говорив про Своє тіло, але всі пророки більше говорять про останні дні, ніж про дні, у яких вони жили. Воскресіння Христа на третій день символізувало воскресіння мертвих кісток під час виливання Святого Духа в період Опівнічного крику. Дош, про який свідчив Ілля, був явлений під час кульмінації його протистояння з пророками Ваала та Астарті. Тоді було показано, що Бог Іллі є істинним Богом, а також що Ілля є істинним пророком.

Коли настало перше розчарування, виявилось, що протестанти стали лжепророками, як це показано на прикладі пророків Ваала та Астарті. Тоді розпочався час зволікання, який привів до звістки Опівнічного крику, яка привела до того, що Христос раптово прийшов до Свого храму. Опівнічний крик представлений посланням Єзекіїла, яке піднімає кості як могутнє військо. Більше того, протягом того періоду (сорок шість років) два жезли мали бути з'єднані разом, щоб утворити один народ з одним царем.

І було до мене слово Господнє знову, говорячи: А ти, сину людський, візьми собі одну палицю та напиши на ній: Для Юди і для Ізраїлевих синів, його товаришів; потім візьми іншу палицю й напиши на ній: Для Йосипа, палиця Єфремова, і для всього дому Ізраїля, його товаришів; і з'єднай їх одну з одною в одну палицю, і вони стануть одним у твоїй

руці. А коли сини твого народу скажуть до тебе, говорячи: Чи не покажеш нам, що ти цим хочеш сказати? — скажи їм: Так говорить Господь Бог: Ось Я візьму палицю Йосипову, що в руці Єфрема, і племена Ізраїлеві, його товариші, і приєднаю їх до нього, до палиці Юди, і зроблю їх одною палицею, і вони будуть одним у моїй руці. А палиці, на яких ти пишеш, будуть у руці твоїй перед їхніми очима. І скажи їм: Так говорить Господь Бог: Ось Я візьму Ізраїлевих синів з-поміж поган, куди вони пішли, і зберу їх з усіх боків, і приведу їх до їхнього краю; і зроблю їх одним народом у краї на горах Ізраїлевих, і один цар буде царем для них усіх; і не будуть вони вже більше двома народами, і не будуть уже більше поділятися на два царства ніколи; і не будуть уже більше занечищувати себе своїми ідолами, і своїми мерзотами, і всіма своїми переступами; але Я визволю їх з усіх їхніх осель, де вони згрішили, і очищу їх; і вони будуть Моїм народом, а Я буду їхнім Богом. Єзекиїль 37:15-23.

Дві палиці, які вдова збирала завчасно, перед дощем Іллі, під час Опівнічного крику, були північним і південним царствами Ізраїлю, які були розпорошені й мали бути зібрані в один народ 22 жовтня 1844 року, коли почався антитиповий День спокути, бо обітниця полягала в тому, що в той час Бог «очистить їх». Це очищення, що символізувало Слідчий суд, почалося тоді. Те зібрання двох палиць слід правильно розуміти, бо Бог завжди ілюструє кінець чогось його початком.

1844 року настав кінець двох царств Ізраїлю, бо тоді вони стали одним царством — духовним Ізраїлем, і відтоді вони мали бути лише одним народом. Цю історію було проілюстровано початковою історією, коли вони стали двома народами, а саме історією повстання Єровоама.

Історія фальшивої системи поклоніння Єровоама має також бути проілюстрована наприкінці його царства. Повстання Аарона на початку стародавнього Ізраїлю та повстання Єровоама на початку північного царства представляють повстання 1863 року, і 1863 рік лише тоді ясно зрозумілий, коли кінець царства Єровоама, представлений з'єднанням двох палиць, також накладається на 1863 рік. Саме тоді 1863 рік виразно видно як покоління, що поставило образ ревнощів.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Але це порівняння із сухими кістками стосується не лише світу, а й тих, хто був обдарований великим світлом; бо вони також подібні до скелетів у долині. Вони мають вигляд людей, остов тіла; але не мають духовного життя. Та притча не залишає сухі кістки просто з'єднаними в подобу людей; адже недостатньо лише симетрії кінцівок і рис обличчя. Подих життя має оживити тіла, щоб вони могли випростатися і стати до дії. Ці кістки представляють дім Ізраїлів, церкву Божу, а надія церкви — оживотворний вплив Святого Духа. Господь має вдихнути життя в сухі кістки, щоб вони ожили.

Дух Божий із своєю животворною силою має перебувати в кожній людині, щоб у дії були всі духовні м'язи й сухожилля. Без Святого Духа, без подиху Божого, настає заціпеніння совісті, втрата духовного життя. Багато хто, не маючи духовного життя, має свої імена в церковних книгах, але вони не записані в книзі життя Агнця. Вони можуть

бути приєднані до церкви, але не з'єднані з Господом. Вони можуть старанно виконувати певний набір обов'язків і їх можуть вважати живими; але багато хто належить до тих, про кого сказано: «маєш ім'я, ніби живий, але ти мертвий».

Якщо немає істинного навернення душі до Бога; якщо Божий життєдайний подих не оживотворяє душу для духовного життя; якщо сповідники істини не керуються принципом небесного походження, то вони не народжені від нетлінного насіння, що живе й перебуває повік. Якщо вони не покладаються на праведність Христа як на свою єдину запоруку; якщо не наслідують Його характеру, не трудяться в Його дусі, то вони нагі, не зодягнуті в одягу Його праведності. Мертвих часто видають за живих; бо ті, що звершують, як вони це називають, спасіння за власними уявленнями, не мають Бога, Який діє в них, щоб хотіти й чинити за Своєю доброю волею.

"Цей клас добре ілюструється долиною сухих кісток, яку Єзекиїль бачив у видінні."
Review and Herald, 17 січня 1893 р.